

Sbírka soudních rozhodnutí

Věc T-111/20

PT Wilmar Bioenergi Indonesia a další
v.
Evropská komise

Rozsudek Tribunálu (čtvrtého rozšířeného senátu) ze dne 14. prosince 2022

„Subvence – Dovoz bionafty pocházející z Indonésie – Prováděcí nařízení (EU) 2019/2092 – Konečné vyrovnávací clo – Článek 3 bod 1 písm. a) nařízení (EU) 2016/1037 – Finanční příspěvek – Článek 3 bod 2 nařízení 2016/1037 – Výhoda – Článek 7 odst. 1 písm. a) nařízení 2016/1037 – Výpočet výše napadnutelných subvencí – Článek 3 bod 1 písm. a), iv) a bod 2 nařízení 2016/1037 – Jednání spočívající v ‚pověření‘ soukromého subjektu výkonem funkce představující poskytování finančního příspěvku nebo v ‚nařízení‘ jejího výkonu – Cena nižší než přiměřená – Příjmové či cenové podpory – Článek 28 odst. 5 nařízení 2016/1037 – Použití dostupných údajů – Článek 3 bod 2 a čl. 6 písm. d) nařízení 2016/1037 – Výhoda – Článek 8 odst. 8 nařízení 2016/1037 – Hrozba podstatné újmy výrobnímu odvětví Unie – Článek 8 odst. 5 a 6 nařízení 2016/1037 – Příčinná souvislost – Analýza přičtení újmy – Analýza nepřičtení újmy“

1. *Společná obchodní politika – Ochrana před subvenčními praktikami třetích států – Posuzovací pravomoc orgánů – Soudní přezkum – Meze (Nařízení Evropského parlamentu a Rady 2016/1037)*

(viz body 26, 149)

2. *Společná obchodní politika – Ochrana před subvenčními praktikami třetích států – Subvence – Pojem – Finanční příspěvek vlády země původu nebo vývozu – Přímý převod peněžních prostředků – Pojem – Původ peněžních prostředků – Vývozní dávka – Stanovení referenční ceny – Vyplacení veřejnoprávním subjektem rozdílu mezi referenční cenou nafty a referenční cenou bionafty výrobcům bionafty – Zahrnutí [Nařízení Evropského parlamentu a Rady 2016/1037, čl. 3 bod 1 písm. a), i)]*

(viz body 27–36, 43–60)

3. *Právo Evropské unie – Výklad – Metody – Výklad s ohledem na mezinárodní smlouvy uzavřené Uníí – Výklad nařízení 2016/1037 s ohledem na antidumpingovou dohodu GATT z roku 1994 – Zohlednění výkladu přijatého Orgánem pro řešení sporů [Dohoda o provádění článku VI Všeobecné dohody o clech a obchodu (antidumpingová dohoda z roku 1994); nařízení Evropského parlamentu a Rady 2016/1037]*

(viz bod 39)

4. *Společná obchodní politika – Ochrana před subvenčními praktikami třetích států – Subvence – Pojem – Výhoda poskytnutá příjemci – Výpočet výhody – Posuzovací pravomoc Komise – Přijetí Komisí pokynů pro výpočet výše subvencí – Důsledky – Omezení posuzovací pravomoci, které si Komise sama stanovila*
[Nařízení Evropského parlamentu a Rady 2016/1037, čl. 3 body 1 a 2, čl. 6 písm. d) a článek 7]

(viz body 63–68, 70–87, 90–98, 100–105, 199–211)

5. *Společná obchodní politika – Ochrana před subvenčními praktikami třetích států – Subvence – Pojem – Finanční příspěvek vlády země původu nebo vývozu – Režim zavádějící omezení vývozu surového palmového oleje, který způsobuje, že je jeho vývoz komerčně neatraktivním – Zahrnutí*
[Nařízení Evropského parlamentu a Rady 2016/1037, čl. 3 bod 1 písm. a), iv)]

(viz body 111–118, 121–148, 150–152, 164, 165)

6. *Společná obchodní politika – Ochrana před subvenčními praktikami třetích států – Průběh šetření – Použití dostupných údajů v případě odmítnutí spolupráce dotyčných stran – Posuzovací pravomoc – Povinnost orgánů použít nejlepší možné údaje – Neexistence*
(Nařízení Evropského parlamentu a Rady 2016/1037, čl. 28 odst. 1 a 5)

(viz body 155–162, 167–171)

7. *Společná obchodní politika – Ochrana před subvenčními praktikami třetích států – Subvence – Pojem – Příjmové podpory či cenové podpory ve smyslu článku XVI GATT z roku 1994 – Opatření, která mají umožnit výrobcům bionafty přístup k hlavní surovině za cenu, která je nižší než světová tržní cena – Zahrnutí*
[Nařízení Evropského parlamentu a Rady 2016/1037, čl. 3 bod 1 písm. b)]

(viz body 180–191, 194–197)

8. *Společná obchodní politika – Ochrana před subvenčními praktikami třetích států – Újma – Hrozba podstatné újmy – Důkaz – Analýza činitelů, které je třeba vzít v úvahu – Zohlednění údajů z doby po období šetření – Soudní přezkum – Zjevně nesprávné posouzení – Důkazní břemeno*
[Nařízení Evropského parlamentu a Rady 2016/1037, čl. 2 písm. d) a čl. 8 odst. 1, 2, 4, 5 a 8]

(viz body 217–256)

9. *Společná obchodní politika – Ochrana před subvenčními praktikami třetích států – Újma – Prokázání příčinné souvislosti – Zohlednění činitelů, které se netýkají subvencovaného dovozu – Vliv takových činitelů na prokázání příčinné souvislosti – Soudní přezkum – Zjevně nesprávné posouzení – Důkazní břemeno*

(Nařízení Evropského parlamentu a Rady 2016/1037, čl. 1 odst. 1 a čl. 8 odst. 5 a 6)

(viz body 259–263, 266–277, 280–294)

Shrnutí

Po provedení antisubvenčního šetření zahájeného v roce 2018 přijala Evropská komise prováděcí nařízení 2019/2092 o uložení konečného vyrovnávacího cla na dovoz bionafty pocházející z Indonésie¹.

Indonéské společnosti PT Wilmar Bioenergi Indonesia, PT Wilmar Nabati Indonesia a PT Multi Nabati Sulawesi, které vyrábějí a vyvázejí bionaftu do Evropské unie, podaly žalobu znějící na zrušení tohoto prováděcího nařízení.

Tribunál, který jejich žaloby zamítl, upřesnil dosah několika pojmů uvedených v základním antisubvenčním nařízení 2016/1037². Tribunál kromě toho přezkoumal dopad dovozu bionafty z Argentiny na příčinnou souvislost mezi dovozem bionafty z Indonésie a hrozbou podstatné újmy výrobnímu odvětví Unie.

Závěry Tribunálu

Tribunál nejprve odmítl vytykanou skutečnost vycházející ze zjevně nesprávného posouzení, jehož se dopustila Komise v rozsahu, v němž měla za to, že platby provedené fondem na podporu pěstování palmy olejné, veřejnoprávním subjektem, ve prospěch indonéských výrobců bionafty, představují „finanční příspěvek“ vlády ve formě přímého převodu peněžních prostředků v souladu s čl. 3 bodem 1 písm. a), i) základního antisubvenčního nařízení.

V tomto ohledu Tribunál poznamenal, že pojem „finanční příspěvek vlády“ ve smyslu tohoto ustanovení neobsahuje žádné upřesnění ohledně původu převedených prostředků, a zahrnuje tak všechny peněžní prostředky, které může vláda skutečně použít. Z toho vyplývá, že původ prostředků, které vláda vyplatila výrobcům bionafty, nemá žádný vliv na jejich kvalifikaci jako finančního příspěvku. Kromě toho skutečnost, že tyto prostředky pocházejí z vývozní dávky placené vyvázejícími výrobci, neznamená, že když jsou tyto prostředky vypláceny výrobcům bionafty, nepředstavuje to náklady pro subjekt, který je vyplácí.

Dále Tribunál uvedl, že k posouzení toho, zda přímý převod peněžních prostředků může odůvodnit uložení vyrovnávacího cla, musí být zohledněna neexistence protiplnění nebo rovnocenného protiplnění ze strany podniku, který převod přijímá. V tomto kontextu vzhledem k tomu, že žalobkyně neprokázaly, že tyto platby byly splatné na základě kupní smlouvy uzavřené mezi indonéskou vládou a výrobcem bionafty, Komise mohla právem uznat existenci finančního příspěvku ve formě přímého převodu peněžních prostředků.

¹ – Prováděcí nařízení Komise (EU) 2019/2092 ze dne 28. listopadu 2019 o uložení konečného vyrovnávacího cla na dovoz bionafty pocházející z Indonésie (Úř. věst. 2019, L 317, s. 42).

² – Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/1037 ze dne 8. června 2016 o ochraně před dovozem subvencovaných výrobků ze zemí, které nejsou členy Evropské unie (Úř. věst. 2016, L 176, s. 55), ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/825 ze dne 30. května 2018 (Úř. věst. 2018, L 143, s. 1) (dále jen „základní antisubvenční nařízení“).

Tribunál zamítl rovněž vytýkané skutečnosti vycházející z pochybení, jehož se Komise dopustila při výpočtu výhody poskytnuté indonéským výrobcům bionafty prostřednictvím plateb uskutečněných fondem na podporu pěstování palmy olejné. Podle žalobkyně měla Komise určit výhodu poskytnutou výrobcům bionafty tak, že od částky napadnutelné subvence odečte náklady na dopravu za dodávku bionafty v souladu s čl. 7 odst. 1 písm. a) základního antisubvenčního nařízení. V tomto rámci Tribunál uvedl, že Komise za účelem výpočtu výše subvence právem vycházela ze svého sdělení o výpočtu výše subvencí v rámci antisubvenčních šetření³. Podle pokynů obsažených v tomto sdělení odpočitatelnost výdajů a nákladů podléhá zejména podmínkám, že byly zaplacený přímo vládě během období šetření a že bylo prokázáno, že jsou povinné pro získání subvence. Vzhledem k tomu, že tyto podmínky jsou slučitelné se základním antisubvenčním nařízením, žalobkyně neprokázaly, že dotčené náklady na dopravu byly zaplacený přímo indonéské vládě, ani že byly povinné.

Tribunál dále rozhodl, že indonéská vláda prostřednictvím omezení pro vývoz surového palmového oleje (dále jen „CPO“)⁴, která indonéská vláda zavedla ve formě vývozní daně a dávky, a stanovení cen výrobcem CPO vlastněným indonéskou vládou, ve smyslu čl. 3 bodu 1 písm. a), iv), druhé odrážky základního antisubvenčního nařízení „pověřila“ nebo „nařídila“ dodavatelům CPO, aby poskytovali své výrobky za cenu nižší než přiměřenou.

V tomto ohledu Tribunál uvedl, že posledně uvedené ustanovení je opatřením proti obcházení a že za účelem zajištění jeho plného užitečného účinku je třeba pod pojmem „pověřit“ chápat jakoukoli činnost vlády, která vede přímo nebo nepřímo k tomu, že soukromému subjektu bude svěřena odpovědnost za výkon funkce typu uvedeného v čl. 3 bodě 1 písm. a) bodech i) až iii) uvedeného nařízení a pod pojmem „nařídil“ jakoukoli činnost vlády, která spočívá v přímém nebo nepřímém výkonu jejich pravomocí vůči soukromému subjektu s cílem přimět tento subjekt k výkonu takové funkce. Tak tomu přitom bylo v projednávané věci, jelikož vláda dotčená vývozní omezení zavedla s výslovným cílem zvýhodnit odvětví výroby bionafty udržováním cen CPO na domácím trhu na uměle nízké úrovni. Navíc vzhledem k tomu, že účinkem těchto vývozních omezení bylo omezit rozhodovací svobodu domácích producentů CPO, když byla omezena jejich schopnost rozhodovat o tom, na kterém trhu budou své produkty prodávat, jednání indonéské vlády nemůže být považováno za pouhé pobízení domácích producentů CPO.

Kromě toho mohou být tato vývozní omezení rovněž kvalifikována jako subvence ve formě „příjmové či cenové podpory ve smyslu článku XVI GATT 1994“ ve smyslu čl. 3 bodu 1 písm. b) základního antisubvenčního nařízení, jelikož poskytla výrobcům bionafty příjmovou podporu tím, že jim umožnila přístup k hlavní surovině a prvku nákladů za cenu, která je nižší než světová tržní cena. Pojem „příjmová či cenová podpora“ ve smyslu tohoto ustanovení totiž zahrnuje jakoukoli činnost vlády, která přímo či nepřímo vede k udržení stability příjmů nebo cen nebo k jejich růstu, přičemž z odkazu na článek XVI GATT vyplývá, že by měly být zváženy také účinky této činnosti na vývoz a dovoz.

Konečně Tribunál zamítl vytýkané skutečnosti vycházející z pochybení, jichž se dopustila Komise při určování existence hrozby podstatné újmy výrobnímu odvětví Unie v rozsahu, v němž Komise dospěla k závěru, že existuje příčinná souvislost mezi dovozem z Indonésie a hrozbou podstatné újmy výrobnímu odvětví Unie, aniž zohlednila dopad dovozu bionafty z Argentiny.

³ – Sdělení Komise o výpočtu výše subvencí v rámci antisubvenčních šetření (Úř. věst. 1998, C 394, s. 6).

⁴ – Surový palmový olej je zdrojem pro výrobu indonéské bionafty.

V tomto ohledu Tribunál připomněl, že v souladu s čl. 8 odst. 6 základního antisubvenčního nařízení Komise při přezkumu příčinné souvislosti mezi újmou způsobenou výrobnímu odvětví Unie a dovozem subvencovaných výrobků nesmí přihlížet k újmě způsobené jinými činiteli a musí ověřit, zda účinky těchto činitelů nemohou přerušit příčinnou souvislost, kterou prokázala. Aby byla dána příčinná souvislost, není nicméně nutné, aby byl dovoz subvencovaných výrobků jedinou příčinou újmy způsobené výrobnímu odvětví Unie, přičemž Komise může přičíst újmu subvencovaným dovozům, třebaže jsou jejich účinky pouze součástí širší újmy přičitatelné jiným činitelům.

Právě na základě těchto úvah Tribunál rozhodl, že přetrvávající hrozba újmy spojená s dovozem bionafty z Argentiny nevyklučuje existenci další hrozby újmy způsobené dovozem indonéské bionafty. Dále vzhledem k tomu, že dovoz z Argentiny již byl předmětem vyrovnávacích opatření, takový dovoz nemohl přerušit příčinnou souvislost mezi dovozem z Indonésie a hrozbou újmy výrobnímu odvětví Unie. Tribunál mimoto konstatoval, že navzdory tomuto dovozu z Argentiny je hrozba újmy způsobené dovozem z Indonésie významná a že lze prokázat příčinnou souvislost mezi tímto dovozem a hrozbou újmy pro výrobní odvětví Unie.

Ve světle výše uvedeného Tribunál žalobu zamítl v plném rozsahu.